

Cîntarea lui Moise

Text biblic: Deuteronomul 32:3-6, 10-14, 18

Versetul de aur

"Puneți-vă la inimă toate cuvintele pe care vă jur astăzi să le porunciți copiilor voștri, ca să păzească și să împlinească toate cuvintele Legii acesteia. Deut 32:46

Introducere

Închinarea, tânguirea, lauda și bucuria sunt reflectate prin cântările Scripturii. Aceste cântece dau voce oamenilor lui Dumnezeu pentru a exprima sentimente complexe despre viață și în ce fel să-L urmăm pe Dumnezeu. În ultimele capitolele ale Deuteronomului, israeliții au învățat un cântec pentru viitorul lor. Spre sfârșitul cărți Deuteronomul, Moise, conducătorul lui Israel a fost în pragul morții. Ca rezultat al unei schimbări eminente de conducător al poporului, Moise a vorbit în public pentru ultima oară. Acestea sunt descrise în Deuteronomul 29:2-33:29. La început Moise a adus aminte poporului să respecte și să accepte cerințele Legământului lui Dumnezeu. Acest legământ se bazează pe dragostea lui Dumnezeu pentru poporul său și pe răspunsul lor de dragoste pentru El și angajamentul făcut de ei. Nerespectarea cerințelor lui Dumnezeu ar avea drept rezultat consecințe negative dramatice pentru Israel (28:15–68). În plus, discursul lui Moise a inclus o declarație despre succesul său (31:1–8), o recitare a legii (31:9–13) și o precizare a viitorului (31:14–29). La mijlocul cuvântării lui Moise el prezintă un cântec pentru popor (Deut 31:30-32:43). Acest cântec ne amintește de psalmii care celebrează relația poporului cu Dumnezeu (Pd 78,105,106). Cele trei părți ale acestui cântec vorbesc de scopul Israelitilor. Așa cum Psalmii erau făcuți pentru a cânta, tot așa a fost și acest cântec al lui Moise (Deut 31:19, 21–22). Cele trei părți ale cântecului vorbesc despre amploarea relației israeliților cu Dumnezeu. Loialitatea lui Dumnezeu este în contrast cu păcătoșenia lor (Deut 32:1-14). Ca rezultat, consecințele negative sunt sigure (32:15–35). Cu toate acestea, iertarea, vindecarea și protecția pot fi încă obținute (32:36–43).

Contextul lecției

I. Credințioșia lui Dumnezeu (Deut 31:3-6)

A. El este drept și curat (v 3-4)

Pentru poporul lui Dumnezeu, faptul că El era în centrul atenției a fost un fapt crucial în închinarea lor. Pe măsură ce numele lui Dumnezeu era proclamat, măreția lui avea să fie celebrată. Măreția lui Dumnezeu nu este un principiu abstract, ci este o realitate specifică. Poporul lui Israel a experimentat măreția divină direct, când a văzut cum i-a tratat Dumnezeu în momentele lor cele mai grele (Deut 3:24; 9:26; Ps 150:2). Chiar și îngerii din Rai vor cânta despre măreția lui Dumnezeu când vor vedea biruința Sa asupra răului (Apoc 15:1-4). Datorită măreției lui Dumnezeu, el este ancora poporului său-singura Stâncă, Mântuitorul și conducătorul poporului său (Deut 32:15, 18; 2 Sam 23:3). Poporul Domnului găsește scăpare numai la El, pentru că ce face el este totdeauna perfect.

B. În ciuda unei generații netrebnice (v 5-6)

Poporul lui Dumnezeu se cunosc că ei nu au nici o meteahnă spirituală. Aceasta înseamnă că Dumnezeu dorește ca ei să trăiască într-o bună relație între ei și să se închine adevăratului Dumnezeu. Dar cum poporul lui Dumnezeu a permis influențe străine în mijlocul lor ei au devenit decăzuți. Rezultatul a fost că au riscat ca ei să fie excluși din poporul lui Dumnezeu. Când o persoană nu știe încotro să apuce răutatea crește (Prov 2:12-15). În consecință poporul lui Dumnezeu are menirea să trăiască o viață bună, ascultători de Dumnezeu. Relația dintre Dumnezeu și Israel a fost bazată pe credințioșie și încredere (exod 19:5-6; Deut 7:6-16). Totuși poporul lui Israel va trăda această relație prin faptul că se va alipi de dumnezei străini (Deut 31:16)

II. Bunătatea lui Dumnezeu (Deut 32:10-14)

A. O protecție permanentă (v 10-12)

Cîntarea aceasta vorbește despre poporul lui Dumnezeu, numit aici: *el*, ca fiind pierdut într-un pământ pustiu. În mod metaforic timpul Israelului de sclavie în Egipt este numit pustiu, un loc nepotrivit ca ei să se dezvolte. Cu toate acestea Dumnezeu a fost cu ei în acest loc în care ei au fost puternic încercați. O a doua metaforă arată grija lui Dumnezeu pentru poporul Său, tot așa cum are

grijă un vultur de puii săi, ținându-i sub aripa Lui.. Prin folosirea acestor imagini, nu numai că această cântare prezintă grija poporului Lui, dar și conducerea lui. Dumnezeu i-a scos din Egipt și ia dus într-un loc în care ei puteau prospera. Prin conducerea și îndrumarea lui Dumnezeu, în tot acest tip nu era între ei nici un dumnezeu străin.

B. Dumnezeu i-a hrănit (v13-14)

Dacă poporul urmează pe adevăratul Dumnezeu speranța lor pentru viitor va fi plină de binecuvântări. Faptul că Dumnezeu a suit pe Israel pe înălțimi, mai înseamnă că locul în care au fost puși este un loc fertil, bun pentru cultivat. Dumnezeu a promis lui Israel că ei vor locui într-un loc unde curge lapte și miere (Exod 13:5). Untdelemnul și mierea simbolizează abundență și satisfacție. Atât pământul cât și animalele vor asigura hrana poporului.

Se presupune că această regiune unde au fost duși este la NE de Marea Galileii și la E de râul Iordan (Deut 4:47). Cântarea lui Moise celebrează binecuvântarea pământului, cea mai bună calitate de grâu pentru nevoile poporului, apoi vinul, sângele strugurilor (în engleză foaming blood of grapes tradus este mustul de struguri). Această parte a cântării lui Moise descrie grija lui Dumnezeu pentru poporul Său.

III. Apostazia poporului (Deut 32:18)

A. Nesocotind pe cel ce i-a făcut (v18a)

În ciuda promisiunii de mari binecuvântări și numeroase aprovizionări, cântarea descrie în detaliu felul cum Israel începe să devina nemulțumitor și fără grijă. Prosperitatea lor îi face să fie „ Israel -a îngrășat și a azvârlit din picior; - te-ai îngrășat, te-ai îngroșat și te-ai lățit! - Și a părăsit pe Dumnezeu, Ziditorul lui, a nesocotit Stâncă mântuirii lui”

În complacerea lor ei au ignorat pe Dumnezeu, sursa binecuvântărilor lor. Confortul și ignoranța lor i-i face să se închine dumnezeilor falși, în loc să se închine lui Dumnezeu care lea dat și i-a binecuvântat (Deut 32:16-17).

Cântarea lui Moise se referă din nou la două metafore folosite anterior: *Dumnezeu ca stâncă* (Deut 32:4) și *Dumnezeu ca părinte*, de data aceasta unul care a născut copii (Deut 32:5,11). Acest verset este o metaforă mixtă - stâncile nu au copii! Punctul final este sfera relației lui Dumnezeu cu Israel. El a fost sursa lor de viață și susținătorul lor.

B. Au uitat de dumnezeul care i-a întocmit (v 18b)

Amintirea Israelitilor poate crea o identitate de comunitate, deoarece le permite membrilor grupului să-și amintească, să repete și să-și amintească cele mai importante experiențe împreună. Din amintire comunitatea poate trage concluzii cu privire la modul în care membrii săi ar trebui să acționeze, să gândească și să simtă în viitor.

De-a lungul Deuteronomului, israeliților li se spune să-și amintească istoria lor și cum Dumnezeu i-a scos din sclavie (Deut 5:15; 7:18; 8:2; 15:15; 16:12). Oamenii trebuiau să facă tot posibilul pentru a nu-și uita istoria. Acest lucru ar asigura că generațiile viitoare nu ar fi uitat felurile în care Dumnezeu le-a format și le-a întreținut (11:2–7; 18–21).

CONCLUZII

De-a lungul istoriei bisericii, credințioșii și-au exprimat bucuriile, îndoilele, temerile și speranțele în cântece. Aceste cântece de închinare i-au modelat pe credințioși în ucenici ai lui Isus maturi spiritual. Cântarea nu ar trebui să fie un fel de sedativ care ne amortește. Mai degrabă, cântarea noastră ar trebui să includă pocăință cu laudă și autoexaminare cu satisfacție. Numai așa cântarea ne poate modela ca popor al lui Dumnezeu.

La suprafață, natura cântecului din textul de astăzi este mai degrabă cinic; evidențiază eșecul poporului Israel. Cu toate acestea, natura tăioasă a cântecului duce la o declarație de speranță. Mântuirea lui Dumnezeu se va transforma și întări, dacă oamenii își amintesc de angajamentul său statomic față de ei. Drept urmare, poporul lui Dumnezeu poate să cânte despre lucrările sale mărețe, toate acestea în timp ce mărturisesc eșecul nostru de a le aprecia.

Același tip de uitare îi poate afecta pe creștinii de astăzi, dacă uităm că mântuirea noastră este un dar de la Dumnezeu, care ne atrage în împărăția Sa. Nu am câștigat acea cetățenie; ne-a fost dată gratuit. Dumnezeu ne atrage atunci când istorisim povestea venirii noastre la credință și trăim implicațiile ei în viața noastră.

Ce trebuie să memorăm: Poporul lui Dumnezeu cântă despre asigurarea și protecția Lui!